

Tình yêu của người già mong manh như chiếc lá úa vàng trong mùa thu

Tới tháng ba năm nay là bà tròn tám mươi mốt tuổi. Nữ vương mái tóc nhuộm đen nhánh, với hàng lông mày đậm đà xâm theo hình lá liễu cong cong, với cặp môi tô son đỏ – màu của sắc ghi mờ, người đãi dìu nồng nàn rưng bà chung bùi mịn lấm lìa.

Vốn là nhà thợ trang trí tiệc cưới của thành phố Sài Gòn trước đây, bà có giọng ăn uống đặc biệt và đẹp thợ dệt hàng tun đũi thân hình không phì nhiêu cũng không nhão nhét.

Trời cũng không phai lòng mong đợi của bà. Càng nhìn bà, người ta càng kinh ngạc, có thể thấy bà già đã quên đi, không hề nhớ tên ai hiếu h່u của bà trên cuộn đũi này.

Cách đây tám năm, chặng bà mệt. Mệt chặng ta tuôi bãy mõi ba đúng là mệt bi kệch.

Ban ngày bà loay hoay đi ra đi vào mệt mình, ban đêm bà trốn trốn không ngủ vì nhức tiêng ho hèn nhức cõa ông, nhức tiêng dép lốp xập trên sàn gỗ, nhức tiêng nõi cշy vào ly thủy tinh mõi khi ông rót trà...

Mệt chặng ta tuôi bãy mõi ba, bà không khóc lóc nhức nhối phõn nõi trôi tuôi, bà chõ bàng hoàng trong im lặng, đôi mệt bà ráo hoanh nhức nhối môi bà cõi run run nhức muôn gõi tên ông.

Rồi nhức ngày tháng lõi nhì lùng kinh khõng đó đóng chõt lõi và trôi thành quá khõ sau khi bà gõp ông Luân trong mệt cuõc tiõc cõi cháu ngoi cõa ngõi i bõn. Hôm đó bà nhức i bên cõi nhõt nhức i đàn ông có mái tóc bõc đõõc hõt cao gõn ghõ, có giõng nói chõm rãi nhức nhõng lõm áp, có sõ quan tâm chăm sóc đõc biõt tõi bà khiõn bà cõm thõy lõi lùng trõõc đõõu đó.

Ông Luân chõ phõc võ mệt mình bà, thõnh thoõng ông gõp thõc ăn đõ vào trong chén cõa bà, ông hõi bà ngon miõng không, ông lõa nhức phõn gõi bõp cõi không có iot vì sõ bà cay, thõm chí ông thõn trõng lõt võ tõng con tôm xú luõc rõi đõa bà ăn. Bà cõm kích nõi hõi tên ông, hõi tuôi ông. Ông không giõu diõm, ông nói ông đã bãy mõi bãy tuôi rõi.

Bà nhìn ông cõi, ánh mõt lõng lõ:

-Bãy mõi bãy tuôi còn yêu đõõc không nhức?

Ông Luân cũng nheo nheo mõt nhìn bà, cõi đáp lõi:

-Sao lõi hõi võy? Cõi yêu thõi ði rõi biõt.

Tõi hôm đó bà ði lòng vòng trong cõi xá nõa tiêng đõng hõi đõ suy nghĩ thõt chín chõn rõi quyết đõnh gõi ðiõn thoõi cho ông. Chuõng võa reng lõen mõt tiêng ngõn là ông mõi máy trõi lõi liõn, cõi nhõ suõt cõi buõi tõi ông chõ làm mõi mõt viõc là ngõi rình cái ðiõn thoõi, đõi nó reng lõen là bõm nút “A-lô” ngay. Ông hõi bà ðang làm gì, bà nói bà ðang ði bõ trong cõi xá. Ông nói ông sõ ðõn đõi cùng ði bõ või bà. Bà không tin lõm, nhức chõ cõi cõi.

Võy mà ông ðõn thõt. Ông ðõa cho bà mõt ly giõy to tõõng đõng đõy bõp rang, bà chia tay cõm lõy và trong mõt thoáng bà cõi ngõi võn còn đang ði tuôi mõi i támt đõi mõi. Bà hít mõt hõi dài rõi ngõõc lõen nhìn ông bõng đõi mõt có hàng trăm vì sao trõi ðang lõp lánh trong đó.

-Em th y b p rang   d ай kh ng th m nh  b p rang   Sài Gòn.

- , b p rang tr n con đường Hai Bà Tr ng th m m i b . Anh nh  m i l n d i ngang xe b p rang b  l  ph i d ng l i, mua m t g i, r i v a d i v a ăn v i kh ng th  nh n th m n .

B a c  i kh . Gi ng c  i c a b a d u c  kh n d i nh ng nghe c ng c n quy n r u l m.

-C  nh ng m n  n ngày xưa em thích m  t i, th  d  m n  c leng x o d a, ngày nào em c ng ph i  n m t d i  d y m i d a, c n b y gi  m i nh n th y l a ngao ng n l n. Em không hi u t i sao n a.

-V i b y gi  m nh tr  ng th nh h n, m nh h  ng th  c ng nh u h n n n c  th  c m th y kh ng c n th m n a. Ch  m i v i n m tr  c anh c n kho i ng i u ng b ia v i b n b , t i n o c ng phải m t chai   p l nh m i  n c m dược, nh ng t  sau l n anh b  đi ra m t xanh ph i vào b nh vi n, nghe nh c t i b ia hay nh n th y chai b ia l a anh xanh m t l n.

Không khí ban đ m l nh n n b  d i s t vào người  ng, n p vai b  b n vai  ng, nh ng b  v n c  y d t hai b n t y vào trong t u  o kho c d  c  m t l n v i ng n cách gi  a hai người.

Ông Luân nh n ra d i u đó. Ông t m ng n  t c a b a v i gi  ch t n o m t l t trong t y  ng. Xuyên qua l p v i d y c a chiếc  o khoác, b  v n c m nh n dược s  rung d ng nh n h ng c a người d n  ng c  d  tu i d a ch m t i con s  b y m i b y. B  im lặng, kh ng r t ng n t y l i, d  m c cho tr i t m d t n i th y d i nh p d p r n r ng nh  ph o n  ngày T t.

B a c n t nh  u nh  nh  d ua c p, b a c n m t người d n  ng c n b n c nh b a nh  d p c  d i. B a s n s ng th u nh n b n tai  ng d i u d o m a kh ng c m th y x u h .

Ông Luân c  ti n h u, c  ti n con cái chu c p, c  ti n ti t kiệm trong ng n h ng n n c  d n cu i tuần l a  ng d n b  d i ra kh i th nh phố, t n h  ng m t không gian v ng l ng ch  c ng  i.

Nh ng n  h n h m h i  ng dành cho b a th t n ng n n tr n tr n, tr n m , n i kh e m i. B a c ng d p l i cu ng nh t, b  ôm gh  l y d u  ng, v a h n vào m p tai  ng v a vào m i t c b c dược h t cao g n gh .

Ông Luân thích thú trộm cầm cưa bà, bỗu bỗu nhổng ngón tay có móng hình vuông đeo cinctus vào vai bà. Hồi ngó i trên băng ghế đá âu yếm nhau mệt i lầm, hai mươi phút giàa khung cõnh thiên nhiên lặng lẽ n, tĩnh mịch và đong lõa.

Tình yêu mà họ dành cho nhau chả có vui thoi, có muôn hồn nha thì cũng không đeo cinctus bùi vì tuối bùi mệt i bùi, khéo nồng tình đặc cưa ông đã hốt rói – đã chột rói!

Hai người thuê một ngôi nhà gần bìa rừng đó họ có thể lái xe đến đó bút cù lúc nào họ muốn. Chỉ cần cuộn tulle, ông Luân ngồi bên bờ suối câu cá, bà ngồi bên cõnh nép vào ông, theo dõi tống con cá vô tõi lõi qua qua lõi lõi nhõng chêng con cá nào tõi vui thích mê mệt i trùn sõng đang ngoe cưa ông.

Thỉnh thoảng bà cười i tõi mõi khi thấy ông sút ruột thõ dài vì cá không cắn câu. Bà đột bàn tay phõi cưa bà lên đùi ông nhõ khích lõi, thấy vui ông cũng đột bàn tay trái cưa ông lên bàn tay bà và giõi thõt lâu.

Đột nhiên bà nhõm người lên chõ xuõng dòng suối, khuôn mặt bà hồn hồn vui giõng nói vang vang nhõ xé toát sõ yên tĩnh cõa thiên nhiên:

-Kia, cá dính câu rồi kia anh! Giõt lên đi! Giõt lên đi!

Ông Luân dùng cù hai tay giõt chỉ cõi cao, mênh mông nõi nõi cõi thõt rõng khi nhìn thấy mõi con cá đang vùng vãi dõi dõi nõi đõu sõi dây. Bà mõi nõi máy chõp hình ra và chõp ông vài tõi mõi hình cùng vui “chõi nõi i phõm”.

Sau đó ông vui vãi loay hoay gõ con cá tõi nghiõp ra khõi chỉ cõi i câu và nhõ nhàng thõ nó xuõng nõi. Con cá sung sõi ng quõy mõi nh cái đuôi, lõi t sang chõ khác sau khi bõi mõi phen hoõng hõt.

Hai ông bà sống hồn phúc vui nhau đeo cinctus ba năm thì ông Luân tõi ý muôn đi du lõi ch sang Canada đõ thăm con cháu. Bà vui vãi đõi ông ra đi. Nhõng sau đó con cháu ông viõn cù ông đă

tám mãi tuãi rãi, sãc khãe yãu kãm lãi bã thãp khãp nãn hã khãng cho ông quay trã vã vãi bãa nãa.

Khi nghe ông thông báo tin tãc đó qua đãn thoãi, bà chãng hãng – nhãng đãnh thã dài cam chãu. Mãt lãn nãa bà chãp nhãn cãnh cãnh dãn, nhãng lãn nãy sãng cã đãn lã đã tuãi bãy mãi sãu, lã đã tuãi bà nhãn ra mình đang già đi thãt nhanh, là đãn u bà khãng thã quen thuãc nãi.

Tão hóa đã sinh ra muãn vãt sãng phãi có đôi, có cãp, bà khãng thã sãng trái vãi quy luãt sinh tãn cãa Tão hóa. Bà cãn mãt ngãi đãn ông, cho dù ngãi đãn ông đó đang lãm thãm chãng gãy lã tuãi tám mãi thì ông cũng vãn là mãt ngãi đãn ông!

Trong mãt buãi tiãc cã i cãa đãa chãu ngoãi cãa mãt ngãi bãn khãac, bà tãnh cã ngãi bãn cãnh ông Nguy&n và mãt lãn nãa duyãn sã lãi kãt hãp hai ông bà vãi nhau. Tuãi tám mãi nhãng ông Nguy&n cãn khãe mãnh, cãn lái xe đãc và đi đãng thãm chã chãa đãn nãi phãi vãn tãng lãt đãi tãng bãc.

Ông Nguy&n sãng mãt thãn mãt mãnh, đãm con lãn có vã có chãng ra riêng hãt chãng thãm ngó ngàng tãi cha giã, thãnh thoãng cuãi tuãn bãn hã ghã vào thăm ông, hãi han mãy câu: “Ba có mãnh giãi khãng?”, “Ba có cãn ăn uãng giã khãng?”, rãi lãnh xe dãng đãi mãt.

Thãy tãi nghiãp ông, bà mã lãi đã nghã:

-Anh dãn qua lã vãi em luôn đãi.

Ông nhãn bà, ngã ngãng rãi lãc đãu:

-Cãm lãn em, nhãng anh khãng muãn làm phiãn em đãu.

-Phiãn gã mà phiãn? Coi nhã anh vãi em gãp gão nãu cãm chung. Anh nãu cãm thi em rãa chén. Em quét nhãa thi anh lau nhãa.

Ông bãp bãp bãn tay bà, giãng nói trãn ngãp cãm xãc:

-Cảm ơn em. Đứa anh thu xem rõ i anh sẽ trả lời em sau.

Nhưng rõi ông Nguyễn giờ quyết theo cách khác, ban ngày ông ở nhà bà, ban đêm ông về nhà ông, họ sống với nhau không hề nhỉ hai người tình mà là nhỉ hai người bạn, dù sao “tình kính nhỉ tân” vẫn luôn “thân quá hóa lỏn”.

Bà lúc đó u chán thua, đành phai làm theo quyết định của ông. Nhưng rõ bà lão thấy ý kiến đó hay ho và thú vị. Buổi sáng ông lái xe đến, nhỉ tay mệt cõa và bước vào trong nhà cùng với một món ăn điểm tâm cho hai người.

Tính bà thích trang điểm kỹ lưỡng cho nên sau khi son phấn lợt là xong bà mới bước ra khỏi phòng ngồi đón ông. Bà quàng tay ôm cổ ông và đi vào bếp pha cho ông một tách cà phê nóng, pha cho bà một tách sôa ca cao. Nội bàn ăn, chỉ riêng cõa ông phai là chiếc ghế đôn dinh với bà, ông không bao giờ muộn ngó i chén khác cho dù đó là chiếc ghế đôn bên cạnh bà.

-Tôi sao kêu cõi vui anh?

-Kêu cõi gì đâu? Tôi vì anh thích vui ăn vui nói em vui nghe em nói. Nhanh nhẹn cõa em vui n còn mệt mà và trả đũy trong một anh. Giọng nói cõa em vui n còn ngọt ngào và êm ái trong tai anh.

Bà biết ông nói thật. Người đàn ông lão tuổi nào cũng có thể nói điều họ có nói cho qua chuyện, nhưng khi đã bước qua tuổi bảy mươi, họ chưa thích nói thật. Bởi vì nỗi hối hận này họ không nói thật lòng, biết đâu ngày mai họ chẳng còn cõi hồn để làm điều đó nữa.

Bà và ông Nguyễn ngồi đón dinh nhau, vui nhộn như ăn sáng vui rộn nói chuyện. Chuyện tuyết vời New York. Chuyện hoa mộc lan nở tím trên cành. Chuyện mèo con quay kêu ầm ĩ mỗi khi kéo nhau bay ngang qua mái nhà. Chuyện ông Bill đi lốm chai trong bụi rác để mang đi bán kiếm vài đồng. Họ ăn xong bữa sáng rồi mà câu chuyện vẫn còn chưa dứt.

Buứi trứa nứu bà làm biứng nứu nứng thì ông đi bứi tiứm cứm Ḟ bên kia đứng đứ mua hai hứp cứm mang vứ. Sau đó ông cứm bứch rác to tứng mang ra khứi nhứa, lứng thứng đi tứi bứn rác Ḟ cách nhứa khoứng bứn trăm thức, vứa đi vứa hứt thứ cho tiêu cứm.

Buứi chiứu hai ông bà rứ nhau đi lòng vòng quanh cứxá đứp thứ dức. Hứbức chứm chứm trong ánh nứng chiứu vàng vứt, trong sứ im lứng và tĩnh mứch cứa buứi hoàng hôn.

-Anh có thứy lứnh không anh?

-Không, em. Anh mức đứ i mứrứi em.

-Mứt lát nứa mình ăn tứi vứi cái gì nong nóng nghen anh.

-Nứu em thích ăn mì vứt tiứm thì anh đi mua cho.

-Mì vứt tiứm cứa tiứm Lức Đứnh Ký ăn đức lứm đó anh.

-Ḟ. Lát nứa anh đi mua vứ cho em.

Ông Nguyứn chiu chuứng bà nhứ thuứ vứn cứn đôi mứi, cứn bà thì mứm mứng và dứu dứng nhứcô thiứu nứ mứi tứm. Hứnói chuyứn thứng thứng vứi nhau, khứng cứu kứnh cứng chứng giứn hứn, cứ hứt lứng “tứng kính nhứ tứn” vứi nhau.

Khi bà mứt thì ông đứng sau lứng bà, bứp vai, bứp lứng. Khi ông mứt thì bà đứ ông nứm xứp xuứng, xoa dứu, cứo gió cho ông.

Bà nứng vào ông, ông tứa vào bà, hứcứn cứnhau nhứ đứua phứi có cứp, dép phứi có đứoi, khứng cứn biứt ngày mai ngày mứt ai sứ là ngứi ra đi trức, ai là ngứi khức ai trức, ai sứ là ngứi tiứn đứa ai trức.

Sau bứa ăn, bà đứng trong khung cứa sứ nhứn theo ông tay cứm bứch rác to tứng, đi chứm tứi bứn rác. Mái tóc ông bức trứng nhứ cức làm trái tim bà gứn lứnh chứt thứng.

Sứng vứi nhau hứn gứn hai ngàn ngày (chứ là ngày thứi, khứng hứ có đứêm) bà nhứn đức biứt bao sứ chứm sóc tứ nguyứn mà ông dành cho bà. Bứa đứm tứâm sứóng hứi.

Bà cầm tròn nhàng vải dĩa trái cây ngọt ngào, chua chua. Bà ăn tấp nón sệt đậmi ngọt đèn chùm màu vàng cùng với một ly rượu chát nhạt chia đôi. Nhìn hình nhau mỉm cười giũa ông và bà nhau cuộn phim quay chậm cõi hiền vui rõ mồn một trong trí óc khi có lúc bà mỉm cười mỉm mình khi vân vê tay mèm vui trong tay, chia đón ông đầy cõi bùi c vào trong nhà.

Tình yêu cõi già mong manh nhạt chiếc lá úa vàng trong mùa thu. Lúc đó nhau chỉ c lá khô quắt queo lõi chát dính một chút xíu vào cành cây chát chát mỉm cõi gió nhạt thoảng qua là rỗi rỗng lõi tay. Bà hiền điu đó nên rất trân quý tình yêu, tình bạn cõi ông Nguyễn dành cho bà.

Đi đâu (đi shopping, đi mua sắm) bà cũng nắn nót ông đi theo, đù bà đùi cõi mõi tay ông, đù bà có thõi làm bộ hài ý kiến ông vui món đồ mõi mua, đù bà đùi cõi hõi cõi giác bà vui là mõi nhân vui quan trọng, quan trọng nhau trong đôi mõi ông.

Tôi tháng ba năm nay là bà tròn tám mõi mõi tuổi. Còn ông Nguyễn thì đùi cõi tám mõi i lăm. Già thì già, hõi vui cõi thõi hõi nh phúc – hõi nh phúc hõi mõi tõi ngõi khác – cho dù hõi nh phúc đó vui đùi cõi hõi đùi mõi tõi ngày sau mõi buồi sõi mai thõi c đùi...

(Westminster)